

Kladíkovský potok

Byl jednou jeden kovář. Ten našel malý topol, který mu začal vyrůstat u studny. Ze strachu o studnu topol vytrhl. Jakmile to udělal, ozvalo se zaburácení a z nebe se vznesla paní Příroda a naštvaným hlasem řekla: „Proč jsi ten strom vytrhl? Zabíjíš tak svou dceru, která je s tím stromem spojena! Za to tě čeká trest! Ve studni už nenajdeš ani kapku vody. Studna ti vyschne, tak jak vysychají kořeny malého topolu.“ Kovář se zalekl kletby a bylo mu líto i dcery paní Přírody. Tak vzal topol a zasadil ho naproti lesa blízko kovárny. Chtěl jej zalít a tak šel ke studni pro vodu. Ale zjistil, že ve studni opravdu není ani kapka vody. Kovář byl moc smutný, ale vzpomněl si na starou pohádku, kterou mu kdysi dávno, když byl ještě malý chlapec vyprávěl dědeček. Pohádka vyprávěla o vzácném prameni, který měl léčivou moc. Pramen se ukrýval hluboko pod nedalekou skalkou za kovárnou. Vzal proto kladivo a šel bouchat do skalky až z ní kousky kamínků a jisker odlétaly. Až osmého dne ráno za skalky vytryskl léčivý pramen. Pramínek se pomalu měnil na potůček a z potůčku na potok. Voda z potoku se pomalu dostávala až k topolu, který se kořínky pořádně napil. Větve se začaly zvedat, lístky zelenat a topol byl zachráněn. Kovář byl moc šťastný.

Když paní Příroda uviděla jeho snahu, pilnost a zelené lístky topolu, snesla se znovu na zem a odpustila kováři jeho chybu. Ve studni se znovu objevila voda a kovář si uvědomil, že bez vody by nebyl život. Od té doby se potoku říká Kladíkovský potok a to proto, že skalka, ve které byl ukryt pramen byla rozbita kladivem.

Kladíkovský potok dodnes teče kolem topolu, kterému se dodnes zelenají lístky.